

ת"פ 39062/09/14 - מדינת ישראל נגד ציון חדאד

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 39062-09-14 מדינת ישראל נ' חדאד

בפני בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד אמירה בורקאן

המאשימה

נגד

ציון חדאד ע"י עו"ד איתן להמן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של סחיטה באיומים. הודאת הנאשם באה בעקבות הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בשאלת העונש. עוד הוסכם, כי בטרם הטעונים לעונש יוזמן תסקיר שירות מבחן, אשר לאחריו יטען כל צד על פי הבנתו.

ואלו עובדות כתב האישום המתוקן:

הנאשם הוא נהג מונית. בתאריך 11.08.13 הסיע הנאשם במוניתו את המתלונן והשניים שוחחו על האפשרות כי הנאשם יסיע את המתלונן לתל אביב, על מנת לקיים יחסי מין עם פרוצה. למחרת, ביום 12.08.13 התקשר המתלונן לנאשם והם קבעו כי הנאשם יסיעו למפגש באותו הערב. הנאשם הזמין לצורך המפגש חדר באיזור גבעתיים ובשעה 20:30 אסף במוניתו את המתלונן.

כשהגיעו הנאשם והמתלונן לחדר, הזמין הנאשם פרוצה עבור המתלונן והשניים קיימו יחסי מין, והנאשם נשאר בחדר וצילם אותם (לבקשת המתלונן). לאחר מכן שלח הנאשם את התמונה שצילם למכשיר הנייד של המתלונן. המתלונן שילם לנאשם עבור החדר ועבור שירותיה של הפרוצה סכום של 1,800 ש"ח.

בדרכם חזרה לירושלים, סיכמו הנאשם והמתלונן, כי המתלונן ישלם לנאשם סכום כסף נוסף, של 35,000 ש"ח תמורת יום הבילוי והשניים סיכמו ביניהם את מועדי התשלום. בסמוך ליום 27.08.13 נתן המתלונן לנאשם סכום של 1500 ש"ח למחרת נתן לו סכום נוסף של 5,000 ש"ח.

משחלפו מועדי התשלום הנוספים אותם קבעו הנאשם והמתלונן מבלי שהמתלונן שילם, איים הנאשם על המתלונן, כי יפנה לאשת המתלונן ויסביר לה מדוע המתלונן חייב לו כסף. הנאשם אף איים על המתלונן, כי אם לא יקבל את הכסף, יראה לאשת המתלונן את התמונה אותה צילם, בה נראה המתלונן מקיים יחסי מין עם הפרוצה וכן יפנה למשמרות הצניעות.

המתלונן הכין לנאשם שיק בטחון ואמר למתלונן היכן הוא מתגורר, על מנת שיבוא לקחתו. באותה הזדמנות צילם הנאשם את דלת בית מגוריו של המתלונן ובהמשך שלח למתלונן את התמונה למכשיר הנייד שלו על מנת שיבין כי הנאשם כבר הגיע למקום מגוריו.

בשל מעשיו אלה, הורשע הנאשם בעבירה של סחיטה באיומים.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה שמה דגש על חומרת העבירה, על ניצול חולשת המתלונן ועל חשיבות ההרתעה במקרים הללו. לפיכך ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין שבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי ממש, ועד ל-24 חודשי מאסר וכן עונשים נלווים של מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר במעשים הנמצאים ברף הנמוך בקשת הרחבה של עבירת הסחיטה באיומים והדגיש את העובדה כי הנאשם פעל לקבלת כסף שהוסכם כי יקבלו. כמו כן התייחס לחלוף הזמן ולעובדה כי הנאשם הודה והביע חרטה על מעשיו. ב"כ הנאשם הדגיש, כי על בית המשפט אינו אמור לבחון את תקפו של ההסכם שבין הנאשם למתלונן או את מוסריותו, אלא להתמקד בכך שהנאשם סחט מהמתלונן סכום אותו המתלונן אכן היה אמור לשלם לו. לצד אלה, הפנה לנסיבותיו האישיות החיוביות של הנאשם, העולות מהתסקיר ולכך שזו הסתבכותו הראשונה בפלילים. לאור אלה, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהשית על הנאשם שירות לתועלת הציבור לצד הרשעה ומאסר על תנאי.

במסגרת ראיות הצדדים לעונש העיד המתלונן על הנזק שנגרם לו כתוצאה ממעשי הנאשם. המתלונן סיפר כי חש פחד כתוצאה ממעשי הנאשם וכן נכנס לחובות כספיים.

הנאשם ביקש לנצל את זכות המילה האחרונה. לדבריו הוא מודע לטעות שעשה ומתחרט. טוען כי נשאב לאירוע הזה בעקבות העסקה שנפלה בינו לבין המתלונן וכי לא הייתה לו כוונה לפגוע בו.

מתחם העונש ההולם

חומרת מעשי הנאשם ברורה: תחילה, כרך הנאשם עצמו בארגון בילוי למתלונן בסגנון "הכל כלול": הזמנת פרוצה, שכירת חדר, הסעה ושירותי צילום - וזאת בעבור סכום של 1,800 ש"ח. גם אם חלק זה של הארוע אינו פסול, הרי שריחו הרע עולה למרחוק. בדרכם חזרה לירושלים, סיכם הנאשם עם המתלונן שזה ישלם לו סכום של 35,000 ש"ח בעבור "יום הבילוי" - וזאת מעבר לסכום של 1,800 ש"ח שכבר שילם לו. מתוך סכום זה שילם המתלונן לנאשם 6,500 ש"ח.

משובש המתלונן לשלם את יתרת הסכום, איים עליו הנאשם כי יראה לאשתו את תמונתו כשהוא מקיים יחסי מין עם פרוצה, וכי יפנה למשמרות הצניעות: המתלונן העיד לפני. מדובר באדם המשתייך למגזר החרדי - וברור כי מבחינתו האיום שבהפצת תמונתו מקיים יחסי מין עם פרוצה או פניה למשמרות הצניעות, הוא איום ממשי אשר מימושו יגרום נזקים קשים, הן בשל הפגיעה במעמדו ושמם הטוב של המתלונן והן בשל הפגיעה הנגררת במשפחתו עקב כך.

כתב האישום אינו מבהיר כיצד ומדוע קבעו הנאשם והמתלונן, כי על המתלונן לשלם לנאשם את הסכום הנוסף, 35,000 ש"ח. מן העובדות המוסכמות עולה, כי נושא התשלום הנוסף עלה בין הנאשם למתלונן לאחר הבילוי, כאשר השניים היו בדרכם חזרה לירושלים - וניתן לתהות מדוע הסכים המתלונן לשלם לנאשם סכום כה גבוה בעבור שירותיו, לאחר שכבר קיבל את התמורה. גם אם מדובר בסכום שהמתלונן הסכים לשלם לנאשם בטרם איים עליו, הרי שהנסיבות

האופפות את ההסכמה, ובהן גובה הסכום ומועד הסיכום, מעיבות עליה ומקשות לקבל את הטענה שההסכמה היתה חופשית. גם בהנחה המקלה ביותר עם הנאשם ברור, כי אין מדובר בגבייתו של חוב לגיטימי שחב לו המתלונן.

עבירת הסחיטה באיומים מגינה על ערכים שונים, הנוגעים לקרבן הסחיטה, לציבור בכללותו ולתקינות מרקם החיים במדינה. עבירה זו פוגעת במספר ערכים חשובים ובהם, שמירה תחושת הבטחון של הפרט, רכוש, חירות, האוטונומיה שלו וכבודו. מעבר לכך, העבירה טומנת בחובה אף פגיעה במרקם החברתי וביכולתה להתנהל כחברה דמוקרטית שומרת חוק. לפגיעה של עבירת הסחיטה באיומים בערכים החברתיים. ר' למשל ע"פ 7083/12 מדינת ישראל נ' כהן (02.12.13):

" סחיטה באיומים היא נגע החותר תחת יסודותיו של קיום אנושי הוגן, וזורע בנסחט פחד ואימה..."

ר' גם ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל (20.9.2015):

"סחיטה באמצעות אימים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חיו ובביטחוננו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה."

מעבר לכך, מדובר בעבירה אשר על פי רוב קרבן העבירה חושש להתלונן עליה, בשל פחדו מהאיום. ר' לעניין גם ע"פ 6774/01 מ"י נ' אלעלוין (01.01.11) וכן ע"פ 5145/12 אבו זאיד נ' מ"י (17.12.12). אבהיר, כי הפסיקה אותה סקרתי מעלה נוגעת למקרים חמורים מזה, והפניתי אליה לצורך שיקולי הענישה הכלליים בעבירות סחיטה, ולא לעצם העונשים אשר נגזרו.

לאור מכלול הנתונים אותם פרטתי מעלה ומדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין מספר חודשים ועד שנה וחצי.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

הנאשם יליד 1971. נשוי ואב לשלושה. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם קבל אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה, אכזבה ובושה מאופן התנהלותו. לדברי הנאשם הוא פעל באופן החורג מדרכו ואורחותיו, ולא היתה לו כוונה ממשית לפגוע במתלונן.

שירות המבחן התרשם, כי אין לנאשם דפוסים עבריינים וכי המקור לביצוע העבירה הוא ניצול הזדמנות שנקרתה בדרכו של הנאשם, אשר הציבה אותו בעמדת כח כלפי המתלונן, תוך רצון לרווח כספי מהיר. עוד התרשם השירות כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע ומוחשי עבור הנאשם וכי מדובר באדם בעל יכולות לתפקוד תקין במישורים המשפחתי והתעסוקתי.

לאור מכלול הנתונים, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 240 שעות זאת לצד מאסר מותנה.

דין והכרעה

לחובת הנאשם זקפתי את העובדה כי הוא אדם בוגר אשר הבין את החומרה שבמעשיו ואת הפגיעה הקשה שעלולה להיגרם ממעשיו.

לזכותו של הנאשם זקפתי את העובדה כי זוהי הסתבכותו הפלילית הראשונה, וכי הודה במיוחס לו, קיבל אחריות למעשיו והביע עליהם חרטה כנה. כן הבאתי בחשבון את יתר נסיבותיו האישיות החיוביות של הנאשם העולות מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני בא כוחו.

לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות וטיעוני הצדדים, ראיתי להשית על הנאשם עונש של ששה חודשי מאסר בפועל, קנס כספי ופיצויים למתלונן.

לאחר לבטים לא קלים, ראיתי לקבוע כי המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, ולא מאחורי סורג ובריח, וזאת בשל החשש מפגיעה בנאשם ומשפחתו ולאור התסקיר החיובי. אדגיש, כי אלמלא הצטברותן של כל הנסיבות המקלות, לא היה מנוס מלהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי ממש.

לצד אלה, אשית על הנאשם פיצוי כספי לנפגע העבירה וקנס כספי.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ששה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 6.12.16. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז הדרום. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה או מועד תחילת הריצוי, הדבר יעשה על ידי ממונה עבודות שירות ללא צורך בצו שיפוטי נוסף.

ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור כל עבירה שיש בה יסוד של סחיטה, תוך שלוש שנים מהיום.

ג. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור כל עבירה שיש בה יסוד של אימים, תוך שלוש שנים מהיום.

ד. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך 15,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.16.

ה. קנס בסך 3,000 ש"ח או חודש מאסר. הסכום יחולק לשלושה תשלומים. תשלום ראשון עד ליום 1.4.17 ויתר התשלומים עד הראשון בחודשים שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.